

корів. Потрібно також обмежити годівлю зеленого корму при підвищеному вмісті в ньому нітратів. Чутливість тварин до нітратів і нітритів підвищується при голодуванні, обмеженні водою і ряду захворювань.

Зіпсовані корма викликають розлад травлення і збільшують вміст мікроорганізмів в молоці, що різко знижує його якість.

Низька якість українського молока не тільки заважає налагодити повноцінний експорт до Європи та інших розвинених країн, а й істотно позначається на внутрішньому ринку. Без якісної сировини неможливо виробити високоякісну продукцію. Це стосується не тільки мікробіологічної чистоти молока, а й його фізико-хімічних показників, що також невисокі. Так, низька масова частка білка в молоці призвела до того, що без додаткових технологічних прийомів — введення сухого молока, білкових концентратів та стабілізуючих добавок — неможливо отримати кисломолочні продукти потрібного складу і консистенції. Технологічна потреба викликала повсюдне використання немолочних інгредієнтів, які загалом негативно позначилися на якості вітчизняних молочних продуктів і підірвали авторитет українських молочників. Вийти з цієї ситуації можна, лише істотно підвищивши якість шляхом упровадження прогресивних технологій, сучасного устаткування і систем контролю якості.

Науковий керівник – к.е.н., доцент Красноруцький О.О.

СЬОГОДЕННЯ УКРАЇНСЬКОГО СЕЛА ТА ПЕРСПЕКТИВИ ЙОГО РОЗВИТКУ В МАЙБУТНЬОМУ

**Вольвач О.О., студентка,
Харківський національний технічний університет сільського
господарства імені Петра Василенка**

Сьогодні українське село перебуває у стані трансформації, яка зумовлена розвитком нових технологій в сільськогосподарському виробництві, а також структурними змінами в економіці України. На даний момент, однією з найбільш гострих проблем українського села є працевлаштування сільських мешканців та підвищення рівня якості їх життя.

Починаючи з 90-х років і до сьогодні значною мірою скорочується рівень зайнятості на селі у виробничих галузях, зазнав зменшення і ринок праці в агропромисловому секторі. І волею долі

мешканці цих куточків України не маючи можливості виходу на більш широкий ринок праці знаходяться на даний момент практично на рівні зубожіння.

Проблема зайнятості та безробіття в Україні є складовою системної кризи в державі, що обумовлена катастрофічним станом економіки, руйнацією соціальної сфери і особливо на селі, майновим розшаруванням суспільства, зубожінням мільйонів людей. Згідно зі статистикою ООН, сьогодні за межею бідності в Україні перебувають 78 % громадян, 30 % з яких становить сільське населення. За рівнем добробуту Україна займає одне з останніх місць в Європі.

Окрім цього, українське село протягом останнього десятиріччя потерпає від нерозвинутої інфраструктури. Так, у багатьох українських селах відсутні або недостатньо функціонують дитячі садочки, середні школи, клуби, бібліотеки та інші осередки культури. Далекі не в усіх населених пунктах є свої лікарні та служби швидкої допомоги. Більше того, більшість українських сіл не мають централізованих систем водопостачання та водовідведення, системи газопостачання.

Для вирішення цих та низки інших проблем українського села України потрібна реалістична стратегія розвитку сільських територій, яка базуватиметься на сучасних підходах і принципах, та орієнтуватиметься на розвиток сільських територій і задоволення потреб селян. Стратегія розвитку сільських територій України повинна поєднувати існуючий український досвід та досвід країн, що є членами Європейського Союзу. В сучасних умовах розвитку існує нагальна потреба в розробці не лише стратегії та програми розвитку сільських територій, але й в розробці та впровадженні дієвих механізмів та інструментів їх реалізації.

У державній Програмі розвитку українського села на період до 2015 року зазначено, що найголовнішими проблемами для вирішення на селі є підвищення мотивації до праці, ліквідація бідності, зменшення трудової міграції, усунення демографічної кризи та відмирання сіл. Тому, пріоритетними напрямками соціальної політики на селі повинно бути розв'язання проблеми зайнятості та реформування оплати праці в сільському господарстві.

В цій нестабільній на даний час ситуації майже не зростають реальні доходи сільського населення. На наш погляд, головним джерелом доходів селян залишаються надходження від низькопродуктивної праці в особистих підсобних господарствах. Практично припинилося оновлення матеріальної бази соціальної інфраструктури, майже не відновлюється діяльність підприємств

сфери обслуговування. Це все негативно позначається на соціально-демографічній ситуації українського села, що ще більше підвищує показники безробіття.

Підвищення рівня безробіття викликає зниження рівня життя, боляче «б'є» по дітях, молоді, людях похилого віку. Адаже, зайнятість людини є одним зі шляхів її реалізації в суспільстві і якщо людина не здатна знайти і зайняти своє місце в соціумі, від чого дуже страждає як душевно, так і фізично, вона не здатна забезпечити себе всім тим, що їй необхідно для здорового харчування і відповідного рівня побуту. Молодь, яка втрачає віру в майбутнє, починає деградувати. Це викликає такі суспільні проблеми, як зростання наркоманії та алкоголізму серед молоді. І що найбільше хвилює, цей процес охоплює все більш молодші вікові категорії. Люди намагаються втекти від буденності та реальності, в якій не існує перспективного майбутнього.

Тривале перебування в стані безробіття призводить до втрати набутих професійних навичок, поступової декваліфікації робочої сили, зниження мотивації до продуктивної праці, а також невпинного погіршення рівня життя та зниження соціального статусу людини. Але щоб сільський мешканець набув статус безробітного, потрібно довести купу доказів, що він є безробітним та не веде особистого селянського господарства, тобто надати довідку із сільської ради із зазначеною площею городу, кількістю членів родини, сукупним доходом на кожного. Та навіть тим хто, зареєструвався на біржі праці, доводиться брати участь у додаткових громадських роботах. У разі ж якщо зареєстрований безробітний двічі відмовиться від наданої роботи, йому скоротять виплату допомоги з безробіття до 90 календарних днів. Звільнені з роботи «за власним бажанням» чи «за згодою сторін» зможуть отримати допомогу лише через 3 місяці. Крім того, за дві відмови від запропонованої центром зайнятості роботи людей взагалі позбавляють допомоги, хоча запропонована робота була не фаховою. Причому, якщо раніше претендент мав право без санкцій відмовлятися від роботи з меншим заробітком, ніж був у нього до звільнення, то тепер це заборонено. За новими правилами, людині пропонують роботу із зарплатою, яка не може бути вищою за середній розмір зарплат у сфері, в якій ця людина працювала.

Як бачимо, проблема зайнятості людей, особливо до 30 років, є суттєвою в наш час. Підвищити рівень зайнятості в сільській місцевості можна шляхом формування потужного контингенту приватних виробників у сфері малого підприємництва, тобто

формування додаткових переробних та підсобних підприємств.

Найбільшою часткою в структурі трудової міграції є найбідніша на даний час частина населення України - селяни. Якщо протягом десятиліть вони виїжджали із сіл у міста, то останніми роками рух сільської робочої сили в основному спрямований за межі держави. Шукають заробітку за кордоном, як правило, наймолодші і найактивніші люди, з вищою та середньою професійною освітою. Країна постійно втрачає також і менш кваліфіковану робочу силу, що від'їжджає на тимчасові заробітки за кордон.

Близько мільйона українських селян, як нелегальні мігранти, по суті, за безцінь пропонують свою робочу силу. У структурі тих, хто виїжджає з сільської місцевості, особи молодше працездатного віку складають переважну більшість, а серед осіб, які прибувають на постійне проживання у село, переважають люди похилого віку.

Оскільки наша держава не в силах поки що впоратися з проблемою трудової міграції, робоча сила перетікатиме туди, де більше платять, то необхідно хоча б намагатися захистити наших громадян за кордоном, як це роблять інші країни. Україна повинна домагатися укладання двосторонніх міждержавних угод на легальне працевлаштування своїх громадян. Тоді кожен тимчасовий мігрант відчуватиме себе за кордоном впевненіше, не боїтиметься, що будь-якої хвилини його можуть вислати за межі держави.

Відтак, на наш погляд, в найближчому майбутньому розвиток сільських територій покликаний вирішити такі завдання:

- ✓ формування стратегії розвитку сільської місцевості;
- ✓ погодження з партнерами/зацікавленими особами пропозицій щодо кошторису середньострокових витрат сільських територій;
- ✓ ознайомлення українських спеціалістів з найкращими європейськими практиками розвитку сільської місцевості;
- ✓ створення механізму поширення інформації про розвиток сільської місцевості.

Село, як відомо, любить працюючих, і не дивлячись на те скільки тобі років 18 чи 60, потрібно працювати незалежно - на роботі, де платять гроші, чи на полі, де росте пшениця, адже тільки в такому випадку можна чогось досягнути.

Література.

1.Рябоконт В.П. Українське село: стан та перспективи / В.П. Рябоконт //Економіка АПК. - 2006. - № 12. - С. 137-140.

Науковий керівник – к.е.н., доцент Сахненко В.І.